

Преюдициалният въпрос

Трябва ли член 13 и свързаните с него разпоредби от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат облагането в Кралство Испания, и по-конкретно в самостоятелната от данъчна гледна точка провинция Гипускоа, на правото на използване на радиочестоти от далекосъобщителен оператор — във връзка с което право вече съществува задължение за плащане на т.нар. такса „спек-тър“ — с общия данък върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи, приложим спрямо всички административни концесии на имущество-публична собственост в съответствие с регионалната правна уредба, която регламентира посочения данък?

⁽¹⁾ ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183.

Преюдициално запитване от Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Испания), постъпило на 12 юни 2019 г. — WT/Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Дело C-448/19)

(2019/C 328/13)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Страни в главното производство

Жалбоподател: WT

Отговорник: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

Преюдициален въпрос

От Съда на Европейския съюз се иска да установи дали е съвместимо с член 12 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни ⁽¹⁾ и с решенията на Съда на Европейския съюз от 7 декември 2017 г. (дело C-636/16) и от 8 декември 2011 г. (дело C-371/08), наред с други, тълкуване като съдържащото се в решенията на испанския Tribunal Supremo [Върховен съд] № 191/2019 от 19 февруари 2019 г. по касационна жалба 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580) и № 257/2019 от 27 февруари 2019 г. по касационна жалба 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), съгласно което въз основа на тълкуване на Директива 2001/40/ЕО ⁽²⁾ е възможно да се твърди, че всеки гражданин на трета страна, притежаващ разрешение за дългосрочно пребиваване, който е извършил престъпление, за което се налага наказание от най-малко една година, може и трябва да бъде експулсиран „автоматично“, тоест без да е необходимо да се извършва каквато и да било преценка по отношение на неговите лични, семейни, социални и трудови обстоятелства.

⁽¹⁾ ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225

⁽²⁾ Директива 2001/40/ЕО на Съвета от 28 май 2001 година относно взаимното признаване на решения за експулсиране на граждани на трети страни (ОВ L 149, 2001 г., стр. 34; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 124)